

25. Svaté Slovo.

Svaté je Slovo! Tak svaté, že bych je nejradyji pozemskému lidstvu opět odejmul, poněvadž mu chybí každý pojem a nemá dokonce ani tušení o velikosti tohoto Slova! Nutí mne to chrániti Slovo zahalením, aby tak nikdy nepřišlo do styku s rouhavou domýšlivostí nebo lhostejností lidských duší, které se staly následkem své duchovní lenosti tak neuvěřitelně úzce omezenými a tím i prosti všeho vědění.

Což víte vy něco o svatosti! O svatosti Boží a svatosti jeho Slova! Je to žalostné! Člověk by zoufal a zmalomyslněl při *tomto* poznání. Nutí mne to, abych ze všech lidí zvolil jen několik, jimž bych nadále zvěstoval Slovo. I kdybych jich zvolil jen deset nebo dvacet, tu by přece ani těch několik nepochopilo pojem opravdové svatosti a proto by nezaujali ani správné stanovisko k velikosti a hodnotě mého slova!

Dáti svaté slovo pozemským lidem jest pro mne *to nejtěžší*, co mám splnit.

Co to znamená, co spočívá v těchto slovech, to opět nemůžete pochopit! Tak stojím před vámi s vědomím, že ani ti nejlepší z vás mi *zde na zemi* nebudou nikdy rozumět a nepochopí ani desetinu toho, čeho se jim dostává mým slovem. Vy je ovšem vyslechnete, máte je v rukou, avšak nevyužijete pro sebe jeho hodnot! Vidím, jak vznešené hodnoty a nedostižné síly necháváte nepovšimnuty, zatím co při tom saháte po věcech, jež v poměru ke slovu, které máte, jsou proti němu jako nejnepatrnější, neviditelné zrnko prachu.

S tímto věděním stojím před vámi. Pokaždé dovoluji vám po duchovním boji přístup ku vznešeným slavnostem Grálu, jejichž význam, hlubokou vážnost a nejčistší sílu vy *přece* nikdy nepochopíte. Mnozí z vás se nikdy poctivě nesnaží, aby si alespoň smysl správným způsobem promysleli! K tomu přistupují ještě vznešené úkony zpečetění a přijímání! Zpečetění! Padli byste rozechvěním do prachu, kdybyste poznali a dovedli vědomě vidět alespoň nejnepatrnější část nezměrné živoucnosti v těchto úkonech!

Ovšem, mnohou lidskou duši zachvacuje při tom jí neznámé, blažené cítění, které jí dává tušit sílu Světla v blízkosti Boží. Ale to vše je rychle zase smazáno vlivem nepatrných všedních starostí, všedních radostí a požitků.

Teprve když lidská duše vstoupí do jemnohmotné říše, teprve *pak* svítá jí pomalu nové poznání všeho toho, co *zde na zemi* směla prožiti.

Přesto, že je to jen stín velikosti skutečného dění, dostačí přece, aby to každou lidskou duši co nejlouběji rozechvělo! Nemůže tomu skoro ani věřit, že to vše *směla* prožít, že se jí tím dostalo tolik Boží milosti. Naplněna tímto poznáním, ráda by zatřásla a zachvěla těmito pozemskými lidmi, aby prolomili svou povrchnost a snažili se již nyní prociťovati tuto milost silněji než dosud. Avšak je to marná námaha! Pozemský člověk již příliš otupěl a to vlastní vinou. Horlivou snahou a pachtěním po svých falešných cestách stal se k tomu již neschopným. S krvácejícím srdcem odvrací se proto opět každá duše, procitlá v jemnohmotné říši, protože s hlubokou lítostí poznala, že ani ona sama nebyla *zde na zemi* jinou a že nemůže proto očekávati více od těch, kteří dlí ještě *zde na zemi*.

Tak i nyní všechno se ve mně vzpírá, když myslím na to, že musím toto svaté poselství nechat nyní šířiti svými učedníky, neboť vím, že ani jediný mezi lidmi nebude tentokrát skutečně vědět, co tím přijímá a jaká je v tom nezměrně vznešená milost Boží, že to *smí* slyšet! A této nevědomosti, lhostejnosti a rozumbradství takových lidí mám přinášeti vstříc to, co v čistotě přichází od stupňů

Božího trůnu! Vyvolává to ve mně boj a vyžaduje to u mne tvrdé přemáhání! A to znovu, každou hodinu! Jedno však mne při tom utěšuje! Jest to zadostiučinění při každém posměchu, každém výsměchu, při každé pronesené poznámce nebo u každé známky líné lhostejnosti lidí: Mé vědění, že každý z těchto lidí svým konáním a myšlením se *soudí* na slově, jehož velikost nechce vidět a kolem kterého přechází ještě bez povšimnutí. Utěšuje mne vědění toho, že člověk každým slovem, jež pronese o mém poselství, vykonává sám nad sebou *vlastní rozsudek*, ve kterém je pro něho skryta zkáza nebo život!

Toto vědění umožňuje mně všechno snášeti a překonati! Ani jediná duše nemůže tomu nyní uniknouti. Jako soudící meč vrhám mezi vás slovo ve splnění konečného soudu! To odnímá ode mne smutek! Nechtě lidé na něh narážejí, jak chtějí, zraňují se tím jen sami. Nechtě se smějí, posmívají nebo vrtí hlavami ... to vše zasáhne pouze je samotné v nejrychlejších zvrátném působení!

Deset let přešlo od té chvíle, když jsem po prvé při pozorování lidských duchů cítil hrůzu a viděl důsledky, které jim přinese osud podle prazákonů stvoření.

Obešla mne hrůza, poněvadž jsem viděl, že lidem již nelze pomoci jinak, než ukázati jim *onu cestu*, po které musí jíti, aby unikli zničení.

To mne učinilo nevýslovně smutným. Vždyť při dnešním způsobu lidstva mohl nastati pouze *jediný* konec: Jistota, že největší část veškerého lidstva musí býti bezpodmínečně ztracena, pokud jim bude přenecháno svobodné rozhodnutí při každém rozhodování!

Tato svobodná vůle rozhodování nemůže však býti podle zákonů stvoření odňata lidskému duchu nikdy! Ona spočívá v druhu ducha! A *na tom*, tedy samy na sobě zhroutí se nyní veliké masy v nynějším soudu!

Každé jednotlivé rozhodnutí člověka přináší mu cestu, po které musí putovati stvořením a to i zde na zemi. Malé otázky a obtíže jeho povolání a nutného všedního života jsou při tom jen vedlejší maličkostí a jsou důsledky často daleko nazpět ležících a dobrovolných rozhodnutí. Avšak pro lidského ducha jest svobodné jen *rozhodnutí*! Každým rozhodnutím zapíná samočinně páku, která uvolňuje působení zákonů Božích ve stvoření podle druhů rozhodnutí! *Taková* jest svobodná vůle, kterou jest lidský duch obdařen! Spočívá jen v bezpodmínečné svobodě rozhodnutí. Duchovní rozhodnutí uvolňuje však ihned dosud tak tajuplné, samočinné působení ve stvoření, které pak podle způsobu chtění tohoto rozhodnutí rozvíjí vše dále, aniž by lidský duch o tom věděl a to až ke zralosti a konečnému rozuzlení. Toto se pojednou náhle objeví a to podle síly původního rozhodnutí a potavy, kterou tento druh obdržel ještě od stejného druhu na své pouti stvořením. Účinky každého vlastního rozhodnutí musí pak člověk prožiti sám na sobě. Nemůže a nesmí pociťovati to jako nespravedlivé, neboť v konečných účincích je pouze to, co bylo již v rozhodnutí obsaženo. Při konečném účinku zasáhne to však vždy *jen původce* rozhodnutí, i když toto rozhodnutí platilo jinému. Při konečném účinku jest velmi často původní rozhodnutí u původce již dávno zapomenuto, jeho chtění a jeho rozhodnutí jsou v této době často úplně jiná nebo jsou pravým opakem dřívějších. Důsledky někdejších rozhodnutí běží však klidně i bez jeho vědomí svým zákonitým, samočinným postupem až ku konci. Člověk stojí vždy uprostřed důsledků *všech* svých rozhodnutí. O mnohých však již vůbec nic neví a vůbec na ně nemyslí, proto pociťuje je často jako nespravedlnost, zasáhne-li ho neočekávaně ten neb onen konečný účinek. Může však býti v tomto směru klidným. Nezasáhne ho nic, k čemu by sám nedal kdysi podnět a co sám kdysi nějakým rozhodnutím doslovně nevyvolal k životu, co tedy nepostavil do stvoření pod působení zákonů! Nechtě je to v myšlení, řeči nebo konání! *On* nařídil k tomu páku. Ke všemu patří původně *jeho* chtění a každé chtění jest rozhodnutím!

V neznalosti prazákonů stvoření křičí lidé stále o nespravedlnosti a ptají se, kde zůstala ona svobodná vůle lidí! Učenci o tom mluví a píší, zatím co ve skutečnosti je to vše tak jednoduché!

Svobodná vůle může být vůbec vždy jen ve svobodné schopnosti rozhodnutí a nikde jinde. A toto svobodné rozhodnutí jest a zůstává lidskému duchu zachováno vždy pro jeho cestu ve stvoření. On však zapomíná nebo přehlíží při tom stále jednu důležitou skutečnost: Že vzdor všemu jest a zůstává jen tvorem, plodem tohoto pozdějšího stvoření, který vzešel z trvale stávajících a nezměnitelných zákonů a nemůže proto také nikdy jich obejít nebo jich nedbati! Ony se projevují ať chce nebo nechce, ať se mu to zdá vhodné nebo nevhodné. On v tom neznámá *nic*. Je to asi tak, jako když osamocené procházející se dítě může se podle své vůle *dáti* nějakou cestou. Potom je však podrobena *druhu* této cesty a je pak lhostejno, dá-li se po ní kráčet dobře nebo špatně a je-li na konci krásný cíl nebo propast.

Každým novým rozhodnutím člověka vzniká tedy nová cesta a tím nové vlákno v koberci jeho osudu. Staré, dosud nerozuzlené cesty běží však vzdor tomu *před* novějšími dále a to tak dlouho, až úplně proběhnou. Nejsou tedy ještě odříznuty novou cestou, nýbrž musí být ještě prožity a propotovány až do konce. Při tom křížují se mnohdy také staré cesty s novou a přivozují tak nové obraty. To všechno musí člověk prožitím rozuzlit a tu se často diví jak mohl přijít k tomu neb k onomu, poněvadž není si již vědom svých dřívějších rozhodnutí, zatím, co zůstává podroben jejich důsledkům tak dlouho až je prožije a tím i „vyžije“! Nedají se jinak sprovoditi se světa než původcem samotným. Ten nemůže se od nich odvrátiti, poněvadž zůstávají v něm pevně zakotveny až do úplného vyřízení. Musely by tedy všechny důsledky každého jednotlivého rozhodnutí dospěti až na konec k vyřízení, aby teprve spadly s původce a nebylo jich více. Kříží-li však vlákna nových, dobrých rozhodnutí ještě běžící stopy starých zlých rozhodnutí, tu budou účinky těchto starých zlých důsledků zkřížením s novými a dobrými přiměřeně zeslabeny a jsou-li tato nová dobrá rozhodnutí velmi silná, mohou být dokonce úplně rozuzleny tak, že zlé důsledky odpykají se v hrubohmotnosti již jen symbolicky. I to jest čistě zákonitě podle vůle Boží ve stvoření.

Všechno působí při tom ve stvoření živě, aniž by člověk mohl na tom něco změnit, neboť toto působení jest kolem něho a nad ním. Tím stojí on v zákonech a pod zákony stvoření.

V mém poselství najdete cestu jak byste s jistotou prošli touto bludnou zahradou důsledků vašich rozhodnutí a dosáhli světlých výšin!

Staví se vám tu však při tom do cesty těžká překážka! Je to překážka, která ve mně vzbudila hrůzu, poněvadž to všechno museli byste udělat *sami* každý úplně sám pro sebe. Tato podmínka jest zákonitě vložena do svobodné vůle rozhodování a v tom vznikajícím, samočinně působícím dění ve stvoření a ve vás!

Chtění v rozhodnutí vytváří cestu, která podle druhu chtění vede buď vzhůru nebo dolů. Lidské chtění v nynější době vede vás však převážně *jen* dolů a s tímto sestupem, který vy sami vůbec nemůžete pozorovat, zmenšuje a omezuje se současně také možnost vašeho chápání. Hranice chápání, tedy vašeho obzoru se tím zmenšují a z téhož důvodu vy si stále představujete, že stojíte ještě na téže výši jako dříve, poněvadž tato hranice jest pro *vás* skutečně také *onou* současně konečnou výší! Rozšířenější obzor nemůžete sledovat a nemůžete rozumět tomu, co jest nad vaší vlastní hranicí a zavrhuje to všechno, vrtíce hlavou nebo dokonce se rozhorlující, jako by to bylo falešné, nebo jako by toho vůbec nebylo.

Proto také neodkládáte tak lehce své chyby! Vy je ovšem vidíte u druhých, ale ne u sebe. Mohu to říkat sebe srozumitelněji, přece to nevztahujete nikdy na sebe. Věřte mi všechno, co říkám, pokud se to týká jiných. Co bych však rád prosadil u vás a nad čím tak často zoufám, to nedovedete pochopit, poněvadž k tomu jsou hranice kolem vašeho milého „já“ příliš úzké! Zde je ten bod, na němž ztroskotává také mnohé a kde vám já nemohu pomoci. Neboť tyto hranice museli byste rozbít vy *sami* z nitra navenek a to bezpodmínečnou vírou v poslání, které já mám splnit.

A to není tak lehké jak vy si myslíte. Se starostlivými tvářemi sedáváte často přede mnou s láskou v srdci k velikému úkolu., který máme splnit a truchlíte proto nade všemi, kteří nechtějí nebo nemohou poznat svých chyb a tím brzdí a překáží splnění. A já, já vím, že mnohé z těchto chyb, které vás tak rozhořčují u druhých, že zoufáte nad jejich jednáním jsou v mnohem větší míře zakotveny ve vás *samotných*. Často jsem proto těžce trpěl a mnohou noc nenacházel spánku. To je právě to nejstrašnější ze všeho! A to je spolu zakotveno ve svobodné vůli rozhodnutí, která vám musí být ponechána, poněvadž je zakotvena v duchovnu. Mohu vás ovšem uznat nebo zavrhnout, mohu vás povznést nebo nechat se zřítit silou Světla, podle toho, jak vy sami poctivě chcete, avšak nikdy nemohu někoho *nutit*, aby nastoupil cestu ke světlým výšinám! To leží pouze a jedině v rukou každého člověka.

Proto jako výstrahu ukazuji vám ještě jednou tento děj: Každým krokem dolů posunou se hranice vaší schopnosti chápání ještě úžeji k sobě, aniž byste si sami byli toho vědomi. Proto byste tomu také nikdy nevěřili, kdybych vám to řekl, protože byste to nemohli pochopit. A proto také nemohu pomoci tam, kde nevznikne nové, veliké, svobodné rozhodnutí! Toto přichází buď touhou nebo vírou.

Jen *tam* mohu propůjčiti sílu k vítězství! K vítězství nad vámi samotnými, aby se rychle zřítily a prolomily zdi a úzké hranice působením oživlého ducha, který se chce vyšvihnouti do výše. Ukazuji vám k tomu cestu a při správném chtění vám dávám k tomu i nutnou sílu. *Tak* mohu pomoci tam, kde je pravé chtění, opravdová prosba.

Avšak znovu staví se pak ještě jedna překážka člověku do cesty. Záleží v tom, že sílu může využít jen *tehdy*, když ji nejen přijme, ale také správně *použije*! *Sám* musí ji použít správným způsobem. Nesmí ji nechat odpočívat v sobě, neboť by zase odplynula pryč k východisku této síly. Tak nastává jedna překážka za druhou, jestliže člověk s veškerou svou silou poctivě nechce! A na tyto překážky dorostli jen nemnozí z vás. Lidstvo se již stalo duchovně příliš líným, zatím co vzestupu možno dosáhnouti jen trvalou hybností a bdělostí!

Toto dění je *přirozené*, prosté a veliké. V něm je podivuhodně zakotvena dokonalá spravedlnost, jež nyní rozuzluje i soud.

Není však možno pro lidského ducha, aby při tom byl zachráněn bez pokory! Avšak opravdové pokoře stojí v cestě jako překážka jeho domýšlivost vědění. Domýšlivost na vědění, které žádným vědáním není. Vždyť v poměru k jeho schopnostem nutno označiti člověka jako skutečně nehloupějšího mezi všemi tvory tohoto pozdějšího stvoření, protože jest příliš domýšlivý, aby v pokoře něco přijal. Není třeba vésti o tom spory, neboť jest tomu tak. Člověk to však nenahlíží a *nechce* tomu věřit a to opět v důsledku své bezmezné domýšlivosti, která je vždy jen jistým produktem hlouposti. Jen hloupost vytváří domýšlivost. Neboť tam, kde je skutečné vědění, nemá domýšlivost místa. Může vznikat jen v úzkých hranicích nízké omezenosti a nikde jinde.

Kam vniká vědění, tam mizí domýšlivost. A protože největší část lidstva žije dnes *jen* v domýšlivosti, nevyskytuje se tu vědění.

Člověk vůbec ztratil pojem pro opravdové vědění! On již neví co je vědění! Ne bezdůvodně žije v ústech lidu jako moudrost známé rčení: „Teprve na vrcholu vědění člověka přichází moudrost z přesvědčení o skutečnosti, že nic neví!“

V tom je pravda! Došel-li však člověk k tomuto přesvědčení, tu odumře v něm domýšlivost a může začít s přijímáním opravdového vědění. Dříve ne.

Všechno naučené studováním nemá nic společného s vědáním! Ten, kdo se horlivě učí, může

se státi *učencem*, proto však ještě dlouho nelze ho nazvat vědoucím. Proto také i výraz *věda*, tak jak se používá ještě dnes, je falešný. Právě dnešní člověk může ovšem mluvit o učenosti, ale nikdy o *vědění!* Co se naučil na vysokých školách, je pouze učenost, tedy stupňování a korunování učení se! Je to *získané* a ne *vlastní!* Avšak jen vědění je vlastní! Vědění může přijít jen z prožití, ne však z učení!

Tak ukazuji ve svém poselství jen cestu, aby člověk, který po ní jde, dospěl na ní k prožití, které mu přinese *vědění*. Člověk musí i stvoření nejdříve „prožít“, chce-li o něm skutečně *vědět*. Možnost k prožití dávám mu svým věděním, poněvadž sám trvale stvoření prožívám!

V budoucnosti budeme tedy mít učence a vědouce. Učenci mohou a musí se učit od vědoucích!

V nové říši, v přicházejícím pokolení, nebude již domýšlivosti! Je to největší překážka vzestupu a na ní se zřítí nyní do zkázy miliony lidí, kteří ji nemohou nebo nechtějí zanechat! Ale tak je to dobře, neboť stvoření bude tím očištěno od neupotřebitelných tvorů, kteří se roztahují a odnímají druhým jen místo a potravu, aniž by vydávali nejmenší užitek. Pak tu bude svěží vzduch pro upotřebitelné lidské duchy.